

VLAAMSCHE VEREENIGING VOOR RESERVEOFFICIEREN (VVRO), in 1938 opgericht op initiatief van ingenieur Tony Herbert, die voorzitter werd.

Op de eerste algemene vergadering (10 april 1938) werd uitdrukkelijk verklaard dat de nieuwe vereniging hoegenaamd niet vijandig stond tegenover de reeds bestaande verenigingen voor reserveofficieren, dat coöperatie ermee nochtans enkel kon plaatshebben „in het kader der erkenning van de volstreekte eentaligheid van Vlaanderen”. Om duidelijk te laten blijken dat de VVRO de splitsing van het leger niet beoogde, maar het integendeel goed meende met 's lands eenheid, ging Herbert onderhandelen met het Nationaal Verbond voor Reserveofficieren (NAVRO), met de bedoeling de VVRO te doen erkennen als de Vlaamse afdeling van het algemeen verbond. Een ontwerp van omvorming, waardoor de VVRO als enige Vlaamse vleugel tot de NAVRO zou toetreden, werd door het bestuur van de VVRO goedgekeurd, doch kreeg op de algemene vergadering van het NAVRO niet de door de statuten vereiste meerderheid. In april 1938 waren 532 reserveofficieren bij de VVRO aangesloten, en wel 223 uit de provincie Antwerpen, en 82, 86, 73 en 68 uit respectievelijk West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Brabant en Limburg.

In april 1939 veranderde de naam van de vereniging in Vereeniging voor Reserveofficieren. Tenzelfdertijd werd een principeverklaring gepubliceerd, waarin onder meer te lezen stond: „De VVRO werd opgericht ten einde de professioneele belangen der reserveofficieren te behartigen, maar met als specifiek hoofddoel: de verzoening van volk en weermacht in Vlaanderen tot stand te brengen, de organische verbondenheid en eenheid van beide te verwezenlijken en te verstevigen”. Meteen werd verklaard dat de VVRO geen enkele beïnvloeding van buiten wilde ondergaan, zich volstrekt boven de politieke twisten bewoog en een bijdrage wilde leveren tot het „broederlijk samenleven en samenwerken” met de Waalse volksgemeenschap in het staatkundig kader van het Belgisch rijk, tot verdediging van het nationale grondgebied en „tot heil en bescherming van volk en vaderland”. Deze principeverklaring, ondertekend door 19 personen, eindigde met „Leve de Koning!”

Op 16 april 1939 werd te Brussel een congres gehouden, waar drie leden van de voorlopige Beheerraad, onder wie dr. J. Rombouts, ontslag namen. De vereniging had toen 1600 leden. Ze werd toen een vereniging zonder winstoogmerk. Herbert bleef voorzitter.

De VVRO gaf Weermacht en Volk uit, dat van 11 juli 1938 tot 1 mei '41 verscheen. Tijdens de mobilisatie 1939-'40 werd het aan de Vlaamse reserveofficieren in de kantonnementen gezonden.